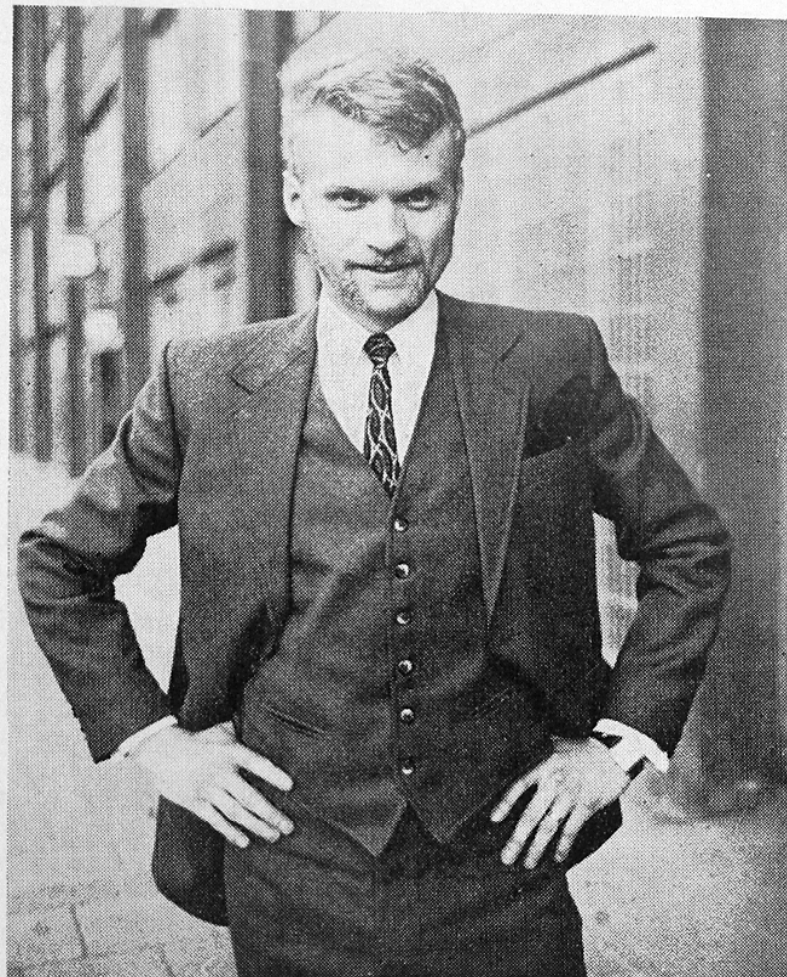

R:et ger klubbarna ett gott råd:

KÖP SVENSKT!

Hammarbys Tom
Turesson — stilstudie
utanför plan.

□ □ Det gick troll i Hammarby på höstkanten. Det är alla ense om. När man efter jumboplatsen halvvägs i storserien gick obesegrad över höstens 11 matcher och slutligen hamnade på femte plats i sluttabelen. Största trollet var Tom Turesson, som efter två proffsår i belgiska Brügge hämtades hem till Södermannagatan för 50.000 kr. De långschalarna satt långt inne, och styrelsen i Hammarby tummade i det längsta på

tusenlapparna. Man var inte helt övertygad om att insatsen skulle förränta sig.

Tom är född i kulturbygden Vendel i Uppland. Hammarby brukar av någon anledning årligen göra ett svep över Roslagens jaktmarker. Dåvarande tränaren Folke Adamsson hittade på en av dessa turer en blond grabb vid namn Tom Turesson, som på den tiden jobbade som bilmekaniker.

Hösten 1966 slog "Tom Tur" som han då kallades (i verkligheten låg det kall beräkning bakom det mesta som Tom företog sig på ytterkanten) igenom även i landslaget. Det skedde framför allt mot Norge i Oslo, där han vände 1—2 till 4—2 genom hat trick på en klackspark, en nick och ett perfekt långskott. Undra på att Orvar Bergmark blev heltänd. Det blev ju hans första seger som landslagsmanager. Följdes upp med 4—1 mot Österrike. Två mål av Turesson.

Så dök de utländska talangscouterna upp i bilden. Men Turesson var lojal mot klubben och tog "Stabben" Ahlner med sig till Wien för att diskutera proffskontrakt med gamla stjärnspelaren och nu stormanagern Ocwirk i Austria. Men det var bara småpotatis som wienarna kunde lägga på bordet, så Tom återvände till Hammarby.

Nästa spekulant anmälde sig på direkten. Det var belgiska Brügge, där exgaisaren Kurt Axelsson blivit något av en kung under sina proffsår. Då gav Hammarby upp, men transfersumman var anständig.

Ändå fick Tom ett värdigt avsked från Brügge. Fick vara med om samtliga cupmatcher, som kulminerade i finalen mot Daring (Ingvar Svahns klubb), som vanns med hela 6—1, sedan Turesson själv gjort första målet och hade del i de flesta följande. Ett stolt avsked för en underskattad kapacitet.

Kom så Hammarbys höst, en höst som blev resultatet av ett ovanligt fint lagspel på alla händer och fötter. Toms återkomst från Brügge gav lagkamraterna råg i ryggen.

Hammarby slängde sina gamla bohemfasoner åt sidan och kämpade som om varje match vore den sista, och vid allsvenskans slutsummering visade det

sig att man intagit femte plats, bl a, före sådana storheter som Norrköping, Öster, Örebro och AIK.

Möjligt är att Turessons och Hammarbys succé kan illustrera finansminister Strängs uppmaning i remissdebatten 1971 att köpa svenska varor. De svenska klubbarna gör inte någon dålig affär, om man köper tillbaka sina utvandrare, som kommer hem från det hårda proffslivet med en utrustning som sällan står till buds på den svenska fotbollfronten.

Tom Turesson var ingen pionjär härvidlag.

Först av alla utvandrarna kom ju Gunnar Gren hem från Italien och tog upp både Öis och Gais till allsvenskan — för att nu inte tala om hans roll som lagbyggare i det svenska silverlaget i VM 1958.

Andra förlorade söner, som kommit hem och satt svenska lag på fötter:

★ Harry Bild, som tog upp Östers IF i allsvenskan, man knep SM debutåret

★ Julle Gustavsson, som gjorde Åtvidaberg till ett topplag i storserien.

★ Bosse Larsson, som gav MFF guldtrofé 1970 sedan skåningarna halkat på tröskeln tidigare säsonger.

Man kan också nämna starka laginsatser av Agne Simonsson i Öis, Kurr Andersson i AIK, Örjan Persson, Öis m fl. Så när utvandrarna grips av hemlängtan bör de tas emot med stor famnen av fotboll-Sverige, som behövt alla livgivande impulser utifrån.

Vi väntar oss mycket av Ove Kindvall, när han gör come back i Norrköping till hösten. Andra förlorade söner som ev är på väg hem: Ove Grahn i Zürich och Janne Olsson i Stuttgart. De är mer än välkomna till fadershuset. □